

Sygn. akt II AKzW 230/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Wiesław Kosowski

Protokolant Paweł Zberecki

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Krzysztofa Urgacza

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **T. S.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt VII Kow 2967/21 w przedmiocie odmowy udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw

POSTANAWIA

1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;
2. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach na podstawie art. 153 § 1 i 2 kkw odmówił skazanemu udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Jednocześnie na mocy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych ponad uiszczoną tytułem opłaty kwotę 80 złotych i w tej części obciążył nimi Skarb Państwa.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego. Zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że skazany nie zasługuje na dobrodziejstwo przerwy w odbywanej karze pozbawienia wolności, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i udzielenie skazanemu wnioskowanej przerwy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podzielić należy ustalenia i oceny Sądu penitencjarnego, które doprowadziły tenże sąd do wniosku, iż żadne ważne względy rodzinne lub osobiste skazanego, ani też jego stan zdrowia, nie przemawiają za udzieleniem mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Zresztą skarżący w żadnym razie nie podważa stanowiska Sądu I instancji, iż z powodu rozpoznanego u skazanego nabytego zniekształcenia układu mięśniowo-szkieletowego i możliwości jego leczenia w zakładzie karnym, przy braku istotnych patologii odcinka lędźwiowego kręgosłupa, nie podobna było stwierdzić przesłanki przerwy w karze pozbawienia wolności określonej w art. 153 § 1 kpk, a jest nią niemożność wykonywania tej kary z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby. Co oczywiste, o żadnej ciężkiej chorobie mowy być nie może.

Skarżący zdaje się zaś nie przyjmować do wiadomości, że ważnych względów rodzinnych lub osobistych nie można mylić z naturalnymi skutkami odbywania kary pozbawienia wolności. Brak możliwości wspierania bliskich przez

skazanego należy ocenić jako typowe następstwo kary pozbawienia wolności, dotyczącej wszystkich skazanych oraz ich rodziny, nie uzasadniającej potraktowania go jako powodu przerwania wykonania kary z ważnych względów rodzinnych bądź osobistych w rozumieniu art. 153 § 2 kkw (zob. postanowienie SA w Krakowie z 6 kwietnia 2018 r., II AKzw 253/18, KZS 2018, nr 4, poz. 44). O przerwę w karze starał się zaś skazany dla udzielenia wsparcia materialnego matce i konkubinie oraz załatwienia spraw lokalowych. Okazało się jednak, że matka i konkubina radzą sobie dość dobrze bez wsparcia skazanego i nie wymagają jego pomocy. Każde z nich ma swe lokum, które opłaca. Tymczasem ważne względy rodzinne, jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonaniu kary, to okoliczności uzasadniające uznanie za ciężką sytuację życiową najbliższej rodziny skazanego, nadające się do poprawienia wyłącznie przez obecność skazanego i jego osobiste starania (zob. postanowienie SA w Krakowie z 28 czerwca 2017 r., II AKzw 565/17, KZS 2017, nr 7-8, poz. 23) W zażaleniu kwestia załatwienia spraw lokalowych nie została już nawet podniesiona. Wyrażonym natomiast zostało oczekiwanie, że skazany pracując na wolności mógłby również zdobyć doświadczenie przydatne na czas po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności. W żadnym razie nie wynikała z tego konieczność i celowość udzielenia skazanemu przerwy w karze, a raczej zamiar wykorzystania tej instytucji dla uniknięcia orzeczonej kary. Celem przerwy w karze jest bowiem likwidacja zbyt ciężkich (cięższych niż typowe) skutków, jakie niesie za sobą pozbawienie wolności dla skazanego lub jego rodziny, a nie odwlekanie w czasie zwyczajnych trudności i niedogodności płynących z wykonania kary pozbawienia wolności, jakie dotyczą również bliskich osób skazanych (zob. postanowienie SA w Krakowie z 9 września 2014 r., II AKzw 1008/14, KZS 2014, nr 10, poz. 55). W związku z tym przypomnieć też trzeba, że przerwa w wykonaniu kary pozbawienia wolności jest szczególną instytucją postępowania wykonawczego, stanowiącą wyjątek od zasady, w myśl której kara powinna być wykonywana w sposób ciągły. Przesłanki udzielania przerwy w odbywaniu kary powinny być zatem interpretowane ściśle (zob. postanowienie SA w Krakowie z 14 stycznia 2016 r., II AKzw 1136/15, KZS 2016, nr 1, poz. 47).

Mając na względzie powyższe Sąd Apelacyjny orzekł, jak na wstępie, przy czym zwalniając skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, na zasadzie odstępstwa od zasady z art. 636 § 1 kpk, kierował się dotychczasowym oraz przewidywanym jeszcze okresem jego pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej.

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia z pouc. o prawomocności co do pkt 1 i zażaleniu do składu równorzędnego w SA K-ce co do pkt 2 doręczyć:

- skazanemu
- obrońcy

8.03.2022 r.